

Blanka Malá

Láska ve špičce italské boty

KAZDA

Láska ve špičce italské boty

Blanka Malá

KAZDA

© Nakladatelství KAZDA, s. r. o., 2023

© Blanka Malá, 2023

Illustrations © Kristýna Franková, 2023

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2023.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 518 237

Blanka Malá

Láska ve špičce italské boty

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena

Datum poslední aktualizace: květen 2023

Formát elektronické knihy: EPUB

ISBN 978-80-7670-133-5

Vytvoření elektronické verze PureHTML.cz, 2023

Papírové vydání:

Fotografie na obálce: archiv autorky

Ilustrace a grafická úprava: Kristýna Franková

Jazyková redakce a korektura: Tereza Filinová, Radka Klimičková

Korektura italštiny: Barbora Šupíková

Tisk a vazba: CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice,

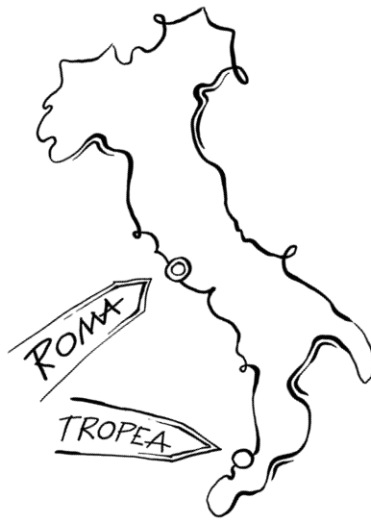
Česká republika

1. vydání

ISBN: 978-80-7670-110-6

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

*Knížku věnuji svým dětem:
Mirce, Vojtovi a Anně,
kamarádce Rózi,
která mě v psaní všemožně podporovala,
a především Agostinovi,
díky kterému je ten příběh opravdový
a každým dalším dnem má pokračování...
S láskou Bianca*

Podle nosa poznáš kosa

Nejspíš za to mohl můj nos – je špičatý s úzkými nosními dírkami a v horní části na něm mám hrbolek. Když ho náhodný pozorovatel vidí z profilu, nepochybuje o tom, že jsem se narodila v Řecku, nebo jsem dokonce blízká příbuzná Marthy a Teny Elefteriadu, pěveckého dua sedmdesátých let. Můj antický nos mi naštěstí nikdo nikdy nehaněl, a tak jsem neměla ani důvod toužit po malém, roztomilém pršáčku hodném princezen. Navíc jsem nebyla princeznovský typ, a když už jsem si oblékla princeznovské šaty, rozhodně jsem měla blíž k Šeherezádě než ke Zlatovlásce. Stejně jako sochy antických žen jsem měla nejen ostře řezaný nos, ale i plné boky. Ani z těch jsem mindrák neměla, protože můj děda říkával, že „ženská bez prdele je jak týden bez neděle“, a já jsem tak měla kompletních sedm dní.

Když jsem si ve svých osmnácti letech obarvila vlasy načerno, nikdo, kdo opravdu neznal dobře moji rodinu, nepochyboval o mém exotickém rodokmenu a na fotografiích vylučoval jakékoliv genetické spojení s mými rodiči. Že by se moje modrooká máma s nosem jako knoflík zapomněla v pětadesátém s nějakým jižanem? To opravdu ne. Do mého táty se zamilovala v sedmnácti, a hned jak nabyla plnoletosti, si ho také vzala. Po svatbě spolu žili v Sedličkách u Jičína a tam byla větší pravděpodobnost potkat Rumcajse než nějakého horkokrevného Řeka, který by ji svedl. O mém otci tak nemůže být pochyb.

Podle vyprávění příbuzných jsem už odmala byla zvědavá a temperamentní dítě, které zpívalo, recitovalo, tančilo a mělo rádo společnost. Švihadlo jsem nepoužívala ke skákání jako moje spolužačky, ale byl to můj první mikrofon, do kterého jsem si zkoušela moderovat. A mámin lak na vlasy značky Lybar? Tak ten

jsem povýšila na svůj první bezdrátový mikrofon. Už v dětství bylo jasné, že nebudu ta, co sedává v koutě, a svoje herecké a moderátorské schopnosti jsem si testovala na mladším bratrovi a především na příbuzných, kteří jen nechápavě kroutili hlavou, po kom to dítě zdědilo takový temperament.

Vzhled jižanky jsem v pubertě ještě umocnila černou kajalovou tužkou, kterou jsem si rámovala velké oříškově hnědé oči. Táta se mohl zbláznit, a když mě doprovázel k umyvadlu si líčidla smýt, argumentoval tím, že je to pro mé dobro, že vypadám, jako když nám doma bouchla kamna. A já se přitom chtěla podobat Sophii Loren! Když jsem na střední objevila v Tuzexu kazetu se stíny značky Pupa, byla jsem ochotná obejít se i týden bez svačin, jen abych si ta italská zkrášlovadla mohla koupit. Nemusela jsem se příliš snažit o to, abych vypadala exoticky, vždycky jsem byla trochu jiná než všechny moje spolužačky. Tu odlišnost jsem si poměrně užívala.

A teď? Stojím před zrcadlem a musím konstatovat, že po padesátce exotiky jednoznačně ubylo, naopak přibylo kilogramů, kterým jsem sice několikrát vyhlásila válku, ale vždycky to dopadlo průměrně. Vzdala jsem se havraních vlasů a pokorně se stala zase zrzkou, které měděná barva ladí k olivové pleti. Antický nos mi ale zůstal a s ním i temperament, díky němuž mám dostatek energie na všechny ty vylomeniny, kterých jsem se v životě dopustila a stále ještě dopouštím.

Letos už jsem na dortu měla napsáno 53. Ta čísla jsem chtěla nenápadně prohodit, ale když jsem si vzpomněla na svých 35 let, rychle jsem je zase vrátila zpátky a svůj skutečný věk vzala na milost. Tenkrát, v pětatřiceti, jsem sice měla mnohem vypnutější pleť a pevnější prsa, ale rozumu ani za mák. Takže bych asi neměnila, tak hrozné to po padesátce zase není. Když si vzpomenu na svoji maminku, v padesáti letech nosila po většinu dne propínací zástěru, její jedinou zálibou bylo o víkendu navařit a napéct vnučatům a pošťáčka jí v třiapadesáti přinesla první důchod.

A já? Nechodím v zástěře, ani když vařím, nosím deseticentimetrové podpatky, používám rtěnku Dior odstín 999, baví mě cestovat, fotit, natáčet storíčka na Instagram a důchod dostanu až v pětasedesáti. Možná.

Rozhodně vím, že nechci skončit v klubu s těmi ženami, co po padesátce rezignovaly na život, sledují nekonečné seriály, stěžují si na chrápajícího manžela, kterého zajímá už jen pivo a fotbal, a jejich jedinou radostí jsou vnoučata nebo pes, kterého si pořídily, když se děti odstěhovaly z domu. Navzdory svému věku chci ještě cestovat, potápět se, naučit se kormidlovat loď, učit se cizí jazyky a třeba si i zkusit žít v jiné zemi.

Někdy si říkám, že to ten nahoře pomotal, když jsem se narodila tady v Čechách, a ne v zemi s řecko-latinskými kořeny, kam mě to odjakživa táhlo. Žít tam, to by bylo něco! Už jen ten jejich způsob komunikace. Jen Italové se umí vyjadřovat všemi částmi těla tak, jak to neumí snad žádný jiný národ, a bez ohledu na věk si každý den užívají život na sto procent. Jsou energičtí, velmi kontaktní, jsou to herci a jejich život často připomíná jedno velké představení. Umí si vychutnat nejenom každé sousto svého skvělého jídelníčku, ale také každou minutu svého života. A to se naučit nedá, s tím se prostě musíte narodit.

Itálie se mi dostala pod kůži už ve škole. V zeměpise mě zaujal tvar Apeninského poloostrova, protože připomínal kozačku s podpatkem, a po takových botách jsem už od třinácti let toužila. K mé lásce k jihu napomohl i táta, který nepokrytě miloval Sophii Loren a se kterým jsme společně sledovali italské filmy. Máma byla v klidu, protože přes obrazovku ji nějaká Sophia, Gina nebo Ornella nemohly ohrozit.

Často jsem přemýšlela o tom, jaké je to žít u moře a jestli je tak slané, jak se o něm říká. Moji spolužáci sice jezdili do Jugoslávie, ale my v létě sušili seno pro našich šedesát králíků a místo moře jsem se musela spokojit s plechovou vanou na zahradě. Když byli naši ve velkém rozmaru, vyjeli jsme si k rybníku do Jinolic. K moři jsem se chtěla podívat co nejdřív, ale podařilo se mi to až v pětadvaceti.

Když jsem do Itálie přijela poprvé, byl to neskutečný pocit, který se dost dobře ani nedá popsat. Když jsem moře spatřila, věděla jsem, že to není naposledy, že bez něj už nemůžu a nechci žít. Omámená vůní moře, oregana, bazalky a piniových hájů, okouzlená západy slunce a jídlem, které bylo tak jiné než tlačěnka s cibulí a nedělní řízek, jsem se po týdnu nechtěla vrátit do Čech. Chtěla jsem bydlet v Itálii, v Benátkách sypat holubům, do práce jezdit lodním taxi a na víkend vyrazit třeba do Rimini nebo do Říma. Napoprvé jsem sice poznala jen malou část Itálie – a ještě ke všemu sever –, ale i tak jsem se do této země bezhlavě zamilovala.

Po týdnu pro mě byla cesta autobusem vracějícím se s dovolenkáři z Bibione vyloženě utrpením. Zatímco se většina z nich hlasitě bavila o tom, jak se těší domů na svoje vepřo knedlo zelo a jak ti Italové mohou jíst pořád dokola jenom ty svoje nudle. Já mlčky trpěla, že se s každým kilometrem vzdaluju zemi, ve které se mi chtělo zůstat. Jak budu teď žít bez těch chutí, vůní, gest a bez moře? Svoje zoufalství jsem neschovala ani za velké černé brýle.

„Copak, slečno, vy se netěšíte domů?“ všiml si mého ztrápeného výrazu soused přes uličku v autobuse. „Vždyť ti Italové tady na sebe pořád jen křičí. Všimla jste si, jaký tady mají nepořádek? To u nás nikde neuvidíte,“ vyjmenovával mi pupkatý čtyřicátník výhody, proč se vrátit na rodnou hroudu.

„Netěším,“ hlesla jsem. „A nejradši bych z toho autobusu vystoupila,“ dodala jsem vzápětí.

„No tak si vystupte, opálená jste a s tím vaším jižanským nosem sem zapadnete jedna dvě. Vid', mámo?“ uchechl se a otočil se na svou ženu, která seděla vedle něj a listovala si v časopise cestovní kanceláře.

Že je jeho rada nevhodná, pochopil, až když do něj dloubala loktem, že to trochu přepísknul, a snažila se trapnou situaci zachraňovat.

„Nezlobte se, slečno, můj Pepa se s tou svou náturou a nevymáchanou hubou jednou přimotá i praseti do žrádla,“ omlouvala manželovu poznámku o mém nose a káravě se na svého muže podívala.

„V pohodě,“ ujistila jsem oba, že se mě to nedotklo. Naopak. Vypadat po týdnu u moře víc jako Italka než Češka, to mi lichotilo. Prohrábla jsem si černé vlasy a dala si do nich sluneční brýle.

„Kdepak Řekyně, Italka!“ rozklíčovala jsem si v duchu pravděpodobný původ svého nosu. Máma v tom byla nevinně a nejspíš i babička, ale co třeba moje prapraprababička? Toužebně jsem si přála, aby v žilách mých předků kolovala italská krev. Kdo ví, třeba na to jednou přijdu, utěšovala jsem svou zvědavost a byla jsem přesvědčená o tom, že v hloubi mých chromozomů to tam někde určitě je.

Míjeli jsme ceduli Udine, když jsem sama sobě slíbila, že se do Itálie brzy zase vrátím. A možná i napořád.

Číslo pět ještě žije

Jak se to říká? Člověk míní a život mění. Někdy si ho v představách malujeme růžově, a pak se nestačíme divit, jak ho realita vybarví. Chtěla jsem být lékárnicí, potom herečkou a nakonec televizní hlasatelkou. Chtěla jsem mít jedno dítě a jednoho milujícího manžela. A také jsem chtěla žít v Itálii.

Od doby, co jsem si slíbila, že se do Itálie vrátím, uplynulo dost vody. Díky daru příjemného hlasu jsem se stala rozhlasovou moderátorkou, která si na čas vyzkoušela i pracovat před televizní kamerou. Stala jsem se také maminkou, jak jsem si přála. Počet dětí sice s mým původním záměrem nesouhlasí, ale dnes jsem za to vděčná. Mám děti tři – Mirku, Vojtu a nejmladší dceru Annu. Dokonce jsem díky své nejstarší dceři už i babičkou vnučky Karolíny.

A dostáváme se k počtu manželů a místu, kde žiju. Tady se mi to nějak vymklo. Proč? Osud mi do cesty neposlal žádného Lucu, Giuseppeho ani Francesca, ale českého Miroslava, po něm Přemysla a nakonec i Jaromíra. S jedničkou a dvojkou jsem vydržela pět let, s trojkou celých devatenáct. Bohužel ani jeden z těch tří neměl pochopení pro mou vášeň pro Itálii. Existuje vůbec muž, který by podporoval svou ženu v tom, aby jezdila do země, která je vyhlášená svůdníky a milenci? Jestli ano, sem s ním!

Odjakživa se má za to, že jižní národy se svým temperamentem mají velmi kladný vztah k erotice a milování a Italové v žebříčku mileneckých schopností bodují asi nejvíc. Ital se narodil nejspíš proto, aby se ženy cítily opravdu ženami. Jen Ital vám každý den bude říkat, jak jste krásná, sladká, okouzlující a dokonalá, a je jedno, jestli v tu chvíli stojíte u plotny, nenalíčená a s natáčkami na hlavě. Lichotky jsou totiž jejich největší zbraní. Když k tomu připočtete přirozenou eleganci, uhrančivý pohled a to, že snad úplně všichni rádi a výborně vaří, je to vražedná kombinace. Každý z nich by mohl od minuty dělat šéfkuchaře v gurmánské restauraci.

Mé výlety do Itálie se ale bohužel za posledních pětadvacet let daly spočítat na prstech jedné ruky. Práce, rodina, zahrada... Jediným možným únikem do mé vysněné země byla dovolená. Návrhy strávit rodinnou dovolenou v zemi, kde je moře, slunce a báječné jídlo, ale mé protějšky utloukaly argumenty, že v Chorvatsku mají moře rozhodně lepší a v že v Itálii je bordel, hluk a draho. Pro mě ale „dobro došli“, chlazené Karlovačko a mleté maso na sto způsobů poezii rozhodně nemělo. Když jsem viděla na talíři čevapi nebo pljeskavici, pokaždé jsem si vzpomněla na hlášku souseda, který u nás jednou obědval, a když jsme mu naservírovali bramborovou kaši a sekanou, poznamenal: „Sousedko, co vám chcíplo?“

Chorvatsko se mi nikdy pod kůži nedostalo a můj milované Itálii nemohlo konkurovat. Přesto jsem to nevzdávala a zkoušela slabost pro Apeninský poloostrov propašovat do naší rodiny přes kuchyni, protože italské speciality jsou přece nejvyhledávanější napříč všemi kontinenty. I tady jsem u svých protějšků narazila.

„Do pizzerie?“ slyším jako dnes. „Nebudu jíst buchtu potřenou protlakem nebo těstoviny posypané sýrem, toho se nenajím. Půjdeme někam, kde mají tatarák nebo alespoň řízek,“ argumentovali mí muži.

Stále jsem věřila, že ne všichni jsou stejní a najdou se určitě i tací, kteří Itálii milují, to jen já jsem na ně neměla štěstí.

Málem bych zapomněla! Manžel číslo tři, kterému jsem zkráceně říkala Trojka, udělal výjimku vždy druhou neděli v září, kdy se jede v Monze Grand Prix ve formuli 1, královská disciplína automobilového sportu pro takzvané monoposty. To ho Itálie

najednou zajímala. Bohužel si vystačil s televizí, která měla dostatečně velkou obrazovku, a já zase ostrouhala.

Moje touha po Itálii se tak promítala jen do hudby, kterou jsem poslouchala, do filmů, na které jsem se dívala, a do učebnice *Italština pro samouky*, do které jsem se nořila, jak jen to bylo možné. Poznávání míst, o kterých jsem snila, budu muset odložit do doby, až budu v důchodu, utěšovala jsem se, že se jednou dočkám. Potom si koupím zájezd se stejně posedlými seniorkami a vydám se s nimi napříč Itálií a skončím až ve špičce italské boty, slibovala jsem si. Když něco ale opravdu moc chcete, vesmír vám vždycky pomůže, doufala jsem v sílu energií a nepřestávala věřit.

Jedno docela obyčejné, všední ráno jsem se probudila a došourala se do koupelny. Opláchla jsem si obličej a podívala se na sebe do zrcadla. Najednou jsem před sebou viděla ztrápenou ženskou, bez energie, bez jiskry, bez budoucnosti. To, že je manželství s Trojkou v háji, jsem věděla už dávno a brzdou byla jen moje dcera Anna, které jsem chtěla zachovat úplnou rodinu. Jenže už i ona mě přerostla o deset centimetrů a nebude to trvat dlouho a zmizí ve světě jako ty dvě předešlé. A ty? Zůstaneš tady opečovávat trojku a těšit se budeš maximálně na to, až jednou týdně zajdeš s babkama na punčák do cukrárny. To mě vyděsilo. S dlaněmi plnými studené vody jsem byla připravená definitivně se probrat.

„Brrr, to nikdy!“ zahнала jsem děsivou představu, jak sedím nad rakvičkou v cukrárně se stejně zoufalými vrstevnicemi, které lamentují na blížící se přechod a svého nepozorného partnera. Ano, pověstný pohár ten den přetekl. Dospěla jsem do bodu, kdy už nechci ztrácet čas s těmi, kteří mě zraňují, nechci milovat ty, kteří mě nemilují, a ztrácet trpělivost s těmi, kteří si mou trpělivost nezaslouží. Toužila jsem jen po jediném. Odejít z nefunkčního vztahu a nepřespávat dál v pracovně, jen abych nemusela ležet vedle někoho, kdo je pro mě toxický i ve spánku. Vše, co ve vnějším světě vibruje shodně s našimi myšlenkami, uvádí do pohybu také nás.

Vyčistila jsem si zuby, oblékla se a nasedla do auta. Kam po práci zamířím, bylo jasné. Anně jsem o svém rozhodnutí odejít řekla u snídani. Nepřekvapilo ji to, už pár měsíců jsem si stlala mimo

ložnici a často jsem bývala zamlklá. Zdálo se, že mě pochopila, nebo se tak alespoň tvářila.

„A kam se odstěhujeme?“ zeptala se mě jen tak mimochodem mezi sousty rohlíku namazaného máslem.

„Do Hradce, jestli budeš chtít odejít se mnou,“ odpověděla jsem a vzápětí dodala, že jsem připravená na možnost, že bude chtít zůstat v domě, ve kterém vyrůstala, a můžeme se vídat tak často, jak to jen bude možné, ale bude nás od sebe dělit čtyřicet kilometrů.

„Fajn, Hradec se mi líbí,“ ubezpečila mě o tom, že se bude držet máminy sukně až do dospělosti.

Svým dvěma starším dětem jsem tu novinu sdělila po telefonu a k mému údivu se neptaly proč. I jim to bylo jasné. Mirka i Vojta jsou už dospělí a mají už své životy. Že jejich máma není šťastná, nejspíš oba tušili už dávno.

„Dobrý den, paní Malá,“ přivítal mě s úsměvem podsaditý JUDr. Pavel Rudolf a nezastíral, že ho moje návštěva překvapila. „Copak vás k nám přivádí? Že by dědictví?“ podíval se na mě zvědavě a gentlemany mi od stolu odsunul židli, abych se mohla posadit.

„Kdepak dědictví, moje blbost, pane doktore, protože na mladickou nerozvážnost své třetí manželství svádet nemohu,“ odpověděla jsem sebekriticky a přešla hned k tomu, že co nejdříve potřebuju sepsat návrh na rozvod.

Brýle si posunul na kraj nosu, bylo vidět, že ho důvod mojí návštěvy opravdu zaskočil.

„Rozvod?“ nevěřícně si brýle zase posunul zpátky ke kořeni nosu. „Opravdu jste si jistá, že manželství nedáte ještě šanci?“ chtěl se ujistit, že to myslím vážně.

„Víte,“ nadechla jsem se a pokračovala ve vysvětlování, „možná to může vypadat tak, že si ve svatbách a rozvodech libuju, ale opak je pravdou.“ A ještě jsem na svou obhajobu dodala: „Já se nikdy do manželství nehrnula a už vůbec jsem neměla v plánu mít pro každé

dítě extra tatínka. Ženit se chtěli vždycky oni, a jestli jsem se někdy toužila po vdavkách, tak opravdu jen jednou.“ Pozorně mě poslouchal a já pokračovala v monologu. „A ty řeči o tom, jak vám dá manželství jistotu, nebudete už nikdy na nic sama, budete mít pravidelný sex, děti upevní rodinu... Kecy, kecy, kecy... Třikrát jsem si to zkusila a nic z toho není pravda... Manželství mi evidentně nesvědčí, bude lepší, když z toho budu co nejdřív venku. A říkám vám otevřeně, že bojovat o majetek také nechci, navzdory tomu, že nemáme předmanželskou smlouvu. Radši budu mít holý zadek a svobodu než nervy nadranc a půlku toho všeho, co jsme společně nabyli. Jenom svoje Mito nedám! To půjde se mnou...“ podotkla jsem na závěr své řeči, čeho se ze společného majetku v žádném případě nehodlám vzdát.

„Mito?“ udiveně se na mě podíval JUDr. Pavel Rudolf. Nechápal, o čem mluvím.

„Moje auto přece,“ vysvětlila jsem. Nepředpokládala jsem, že nezná kompaktní hatchback italské automobilky Alfa Romeo. Malé trojdvéřové italské autíčko se speciální sportovní výbavou, do kterého jsem se zamilovala od prvního ujetého kilometru. Byla jsem až druhý majitel, ten první byl z Benátek a byl to Ital, a proto také mělo Mito zabudovanou navigaci v italštině. Auta, které na mě mluví italsky, se nevzdám ani náhodou.

„A co Anna, vaše nejmladší dcera? Pokud vím, osmnáct jí ještě nebylo,“ padla otázka ohledně dohody o výchovu nezletilé dcery.

„S Annou nebude problém, chce zůstat se mnou a otec určitě nebude proti,“ ujistila jsem ho, že dohodu chci uzavřít o majetku i ohledně výchovy naší dcery.

Následovala půlhodinka otázek a odpovědí a potom už jen podpis plné moci.

„Vypracuji návrh a vy se stavíte za týden, ano?“ řekl nakonec advokát a zaklapl desky, ke kterým připnul moji vizitku.

„Děkuju,“ podala jsem mu ruku a zároveň se zvedla ze židle.

Stiskl mi ji a ještě dodal: „Snad jste připravená na single život, který není úplně jednoduchý. Zvláště když už je žena ve zralém věku, jestli mi rozumíte. Spousta žen po padesátce totiž nemá tu odvahu odejít z domu, který si vypiplaly, z pohodlí, které v něm mají, a zůstat na vše

sama i finančně. Ale o vás strach nemám, vy dlouho sama jistě nebudete,“ usmál se na mě. Nijak jsem to nekomentovala, proč taky.

„Na shledanou a za týden se uvidíme,“ poděkovala jsem a vyšla ze dveří. *První krok máš za sebou, konečně se věci dají do pohybu,* pomyslela jsem si a namířila si to k autu. *A s mužským si dáš už navždycky pokoj,* utvrzovala jsem se v plánech na nový život.

Beru za kliku u auta, když na volné místo vedle mého zaparkovaného auta vjíždí bílé volvo. Řidič stahuje kouřové okénko, sundává tmavé ray-bany a zavolá na mě:

„Tomu říkám krásná náhoda, dopoledne jsem tě poslouchal v rádiu a teď mám místo vedle tebe!“

„Místo vedle mě?“ zopakovala jsem jeho slova. „To souhlasí, ale jen na parkovišti, aby bylo jasno,“ odpověděla jsem jízlivě Čtyřce.

Proč Čtyřce? Ne, není to můj budoucí muž, to jsem si jistá, ale přidělila jsem mu číslo čtyři proto, že je do mě aktuálně celý pryč... Tedy vlastně má pro mě slabost už víc než dvacet let, pravidelně mi posílá přání k svátku, a jakmile se doslechl, že mi to doma neklape, snaží se ještě víc. V esemeskách mě zve na kafe, na oběd, na šampaňské, ale i na sex. V poslední době to zkusil i s básničkami: „Chtěl bych být bublinou v tvé pění, tulit se k tobě jako štěně a olizovat chtění!“ Tak to je on, drzá, sebevědomá a vytrvalá Čtyřka, která má na ruce snubní prstýnek a doma ženu a dvě děti. A číslo pět? Číslo pět ještě žije.

Přání

Upíjela jsem cappuccino a fascinovaně jsem zdálky pozorovala kostelík Santuario di Santa Maria dell'Isola. Symbol přímořského městečka Tropea se tyčí z moře a působí jako vystřižený z pohádky. Tam musím. Byl to báječný nápad prodloužit si léto ještě na konci září a odjet do milované Itálie. A rovnou do špičky italské boty! Teď, když už jsem sama, můžu všechno, co chci. Tedy skoro všechno. Oficiálně budu rozvedená za měsíc, ale to už je jen formalita. Anně začala škola, navíc jsme už na holčičí dovolené byly před měsícem, tak se jednou může postarat zase tatínek. Ať si zvyká, za pár dní se stěhujeme, a až za ním bude Anna na víkendy dojíždět, budou spolu hospodařit taky jen sami dva... Tedy do doby, než se tam objeví nějaká maceška. Přála jsem svému skoro ex brzy nějakou náhradu, bude to tak pro něj lepší, dům je velký a potřebuje udržovat. S dcerou byli odjakživa zvyklí na kompletní servis a neuvařili si nikdy sami ani čaj. Co budou ten týden, kdy jsem vyrazila do Itálie, jíst, jsem nemínala řešit.

Lžičkou jsem ulovila zbytek mléčné pěny na dně šálku a číšníkovi nechala na stolku dvě a půl eura. Zamířila jsem z malého náměstí, kterému vévodil obrovský fikus a nápis *I love Tropea*, ke schodům, které vedly k moři. Seběhnout je nebyl problém, občas jsem se ale raději přidržela zábradlí, abych v těch sandálech s tenkými pásky neuklouzla. Dole jsem byla natošup, netrvalo to ani pět minut.

Minula jsem parkoviště a zamířila ke skále, na jejímž vrcholu stojí kostel. Pochválila jsem se, že jsem se dokopala k tomu brzy vstát a z oblasti Capo Vaticano, kde jsem bydlela, přijet ranním vlakem do městečka Tropea. Zatímco se Tropea teprve probouzí, já už stoupám nahoru po schodech, které se táhnou po skále až ke kostelu.

Nemusím se prodírat davy turistů, kteří ještě vyspávají a pro které bylo tohle místo tím největším lákadlem. Nebylo nutné ptát se proč. Právě tady loví fotografové ty nejlepší snímky, na které pak lákají majitelé cestovních kanceláří své hosty. Zadejte si do Googlu heslo Tropea a vyskočí na vás bílý kostelík na pískovcové skále, obklopený tyrkysovým mořem a v těsné blízkosti pláže s bílým pískem. Udělat si odsud fotku vám zaručí lajky všech vašich followerů, jak by řekla Anna, a storíčko bude odsud jak vyšité, nejsou potřeba ani filtry.

V průvodci jsem si přečetla, že místo, kam jsem se vydala, je tak trochu tajemné a o důvodu jeho vybudování se neví téměř nic. Kdysi na ostrově žili asketičtí mniši, oddělení od zbytku světa. Dnes je to skála obrácená k moři, tedy ostrov, který už vlastně není ani ostrovem.

Strašlivě funím. Schody nejsou pro astmatika nic moc a kalábrijské slunce umí i na konci září pěkně připalovat. Zdá se, že nápad jít sem po ránu nemám jenom já, a v polovině strmých schodů mímám dvě postarší turistky. Stojí tu a evidentně nabírají dech a sílu na druhou půlku schodů. Rozpoznávám slovenštinu!

Usměju se na ně, ale pozdravím „*buongiorno*“ a záměrně tak zapřu svou mateřštinu. Na vybavování nemám čas a odhaduju, že tyhle dvě by jen u zdvořilostních frází asi neskončily. Navíc právě lamentovaly, že dvě eura za vstup do zahrady za kostelem je neskutečně moc a že bude stačit, když si prohlédnou jen ten kostel, kde se neplatí.

Pokračovala jsem vzhůru a po zbytek cesty už jsem nepotkala ani nohu. Už zdálky vypadal kostel nádherně, a co teprve teď, když mě od něj dělilo sotva deset kroků. To je taková krása... Konečně jsem stála

před ikonou Kalábie. Svatyně Santa Maria mi připadala zvláštní, je to napůl kostel a napůl zámek. Přesně takový, jaký jsem jako malá malovala pro princezny. Vstoupím do něj dnes jako první? Vypadá to tak.

Vejdu dovnitř. Hned mě překvapilo, kolik je tu světla a jak útulně kostel působí. Zůstala jsem stát za dveřmi a rozhlížela se kolem sebe. Po pravé straně se nacházel oltář a před ním se táhly dvě dlouhé řady dřevěných lavic. Pomalu jsem k němu došla a zastavila se. Pro věřící je to místo, kde se pronášejí modlitby a kde také komunikují s Bohem. A co já? Můžu na tomto posvátném místě jako ateista vůbec stát?

Proč by ne, v duchu jsem si odsouhlasila, že tady zůstanu. Důležité je přece to, že v něco věřím, nemusí to být jenom Bůh. Usadila jsem se do první lavice před oltář a pozorně si to tu začala prohlížet. Všechno mi připadalo tak útulné. Byl to jiný kostel, než které jsem znala a ve kterých mi po pěti minutách bylo smutno a úzko a hledala jsem rychle východ. Tady jsem naopak cítila klid, bylo to místo, kde jsem věřila, že můžu prosit o pomoc, podporu, kde můžu meditovat. Místo, kde jsem necítila strach ani mě nepřepadaly nepříjemné pocity.

Tiše jsem seděla v lavici a v té útulné atmosféře to mojí duši úplně stačilo. Zaslechla jsem kroky. Ty dvě ženy, které jsem před chvílí potkala na schodech, vešly dovnitř, pokřižovaly se a usedly do lavice napravo ode mě. Ohlédla jsem se za sebe a za zadními lavicemi si všimla mohutných pootevřených dřevěných dveří. To díky nim bylo v kostele dost světla a voněl čerstvým, mořem provoněným vzduchem, takže tu nebylo cítit jenom kadidlo. Možná je to symbolické, že jsou dveře tak velké a pootevřené. *Možná jsou to dveře, které se mi otevírají, když jsem v sobě konečně dokázala zavřít ty předešlé*, napadlo mě.

V kostelním tichu jsem nemohla neslyšet, jak se ty dvě ženy šeptem modlí. A já nic. Možná bych si i nějakou modlitbu zkusila odříkat, ale já vlastně žádnou ani neznám. Vzpomněla jsem si jen na Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku. To bylo všechno. Jedna z těch dvou křesťanek zvedla oči od sepjatých rukou a podívala se na mě. Nevím, jestli to byl pohled zvědavý, anebo káravý, že se nemodlím. Usoudila jsem, že nebudu předstírat pobožnost a že bude

lepší, když si půjdu prohlédnout další část kostela a nebudu ty dvě křesťanky provokovat.

Tiše jsem vstala z lavice a zamířila do levé části kostela. Po pár krocích jsem před sebou spatřila úzkou dřevěnou skříňku. Byla vysoká tak akorát, aby se o ni člověk mohl i opřít. Horní deska té skříňky byla nakloněná a uprostřed ní byl asi deset centimetrů dlouhý otvor. V pravém rohu nahoře jsem si všimla bílých papírků a tužky na provázku.

Na co to asi je? vrtalo mi hlavou. *Asi kostelní kasička, tedy spíš pořádná kasa,* vyhodnotila jsem funkci té dřevěné bedny. Ale proč je tady ta tužka a papírky? Asi že napíšete vzkaz faráři či co. Prozkoumávala jsem kostel dál a došla k výklenku, ve kterém stála soška Ježíška.

A hele, další kasička, podivila jsem se kovové pokladničce hned vedle krabice se spoustu svíček. *Přispěju a jednu z nich zapálím,* vzpomněla jsem si na rodiče a v kabelce začala hledat drobné. *Dvě eura za svíčky a další tři vám dám za to, že to tady máte tak hezký,* zdůvodnila jsem si výdaje. Drobné zmizely v útrobách kasičky a zvonivě zacinkaly v kostelním tichu. Zapálila jsem svíčku a postavila ji k těm třem, které tu už hořely. Myslela jsem na rodiče a na to, jak by bylo fajn se teď moct své mámě vypovídat, schoulit se jí do náručí a navzdory svému věku být zase na chvíli malá holčička.

Pozorovala jsem plameny svíček. *Byla jsem dnes v kostele první, nebo ne?* napadlo mě, když jsem přemítala nad tím, kdo asi zapálil ty tři svíčky přede mnou. V rohu se otevřely malé dřevěné dveře, které jak jsem později zjistila, vedly do krámků s růženci, křížky a upomínkovými předměty. Vyšla z nich jeptiška, podívala se na mě, tichým hlasem mě pozdravila „*buongiorno*“ a postavila se vedle té dřevěné skříňky. Také jsem ji velmi tiše pozdravila a vzápětí si uvědomila, že od výklenku se svíčkami vede cesta zpět jenom kolem té dřevěné skříňky a jeptišky.

Ať zaleze zpátky do těch dveří! V duchu jsem si přála, aby se vzdálila a nechtěla u té obří kasy vybírat příspěvky na kostel. V hlavě se mi odvíjel hrůzostrašný scénář, jak budu muset do té bedny vhodit padesátieurovku, protože už jsem neměla žádné drobné. Jak jí asi mám vysvětlovat, že nejsem lakomá, ale musí mi zbýt peníze na nějaký

suvenýr, na aperol, na oběd a ještě na vlak zpátky z Tropey na Capo Vaticano? To bude trapas. Hluchou hrát už nemůžu, to mi neprojde, odpověděla jsem jí přece před chvilkou na pozdrav. Dál jsem rozvíjela vylučovací metodu, jak jeptišku minu, abych neslyšela její prosby o příspěvek. To, že už jsem před chvílí do té menší kasičky hodila pět eur, nemohla vidět, přišla až potom, vyhodnocovala jsem dál trapnou situaci.

K mému překvapení jeptiška jen přistoupila ke skřínce, podívala se na tužku a prohlížela si její hrot. Když zjistila, že je dobře ořezaný, tužku vrátila zase na místo a zaplula zpátky do malých dveří v rohu kostela.

Tak to bychom měli, přežiješ, a bez ostudy, vyhodnotila jsem situaci, která neskončila trapasem a neohrozila ani můj dovolenkový rozpočet, který nebyl zrovna největší. Dopřála jsem si sice týden v Kalábrii, ale moc vyskakovat jsem si nemohla.

Do kostela právě vešel mladý pár, který se před oltářem pokřižoval a ihned zamířil k té dřevěné skřínce. Zůstala jsem stát opodál, předstírala jsem, že si prohlížím tisíciletý interiér, a kradmo jsem pozorovala, co mají ti dva v úmyslu. Ona s jistotou vzala do ruky papírek a tužku a začala psát. Mladý Ital jí nakukoval přes rameno, ale odehnala ho a já z jejích gest pochopila, že nechce, aby viděl, co píše. Respektoval to a ustoupil o krok dozadu. Když dopsala, úhledně papírek dvakrát přeložila a bez rozmýšlení ho vhodila do dřevěné skříňky. Tužku podala svému partnerovi a i on začal něco sepisovat. Opakovalo se to samé. Jakmile dopsal, složil papírek a vhodil ho do té skříňky. Peníze tam nedal žádné.

Docvaklo mi to. *Aha, to nebude na peníze, ale na přání!* Ti dva se vzali za ruce a zamířili do dveří, ve kterých před chvílí zmizela ta jeptiška. Konečně jsem nejspíš pochopila výhody tohoto svatého místa. Tady se člověk může nejen modlit, ale může si i přát! Přistoupila jsem k dřevěné skřínce, rozhodnutá i já vhodit do ní své přání.

To chce klid, holka. Dobře si rozmysli, co tam napíšeš, snažila jsem se soustředit na to, co teď opravdu chci. *Zdraví? To zní jako kliše, ale víš moc dobře, že bez něj nic nejde – anebo jde, ale blbě. Takže tam napiš zdraví.* Váhala jsem. *Na Titaniku byli taky všichni zdraví, ale*